

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v senáte zloženom Z.. predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **M. a spol.**, V. S. zast. JUDr. J. V. advokátom, N. H., proti žalovanému: **Obec S.** zast. JUDr. J. F. M. T., **o zaplatenie 796 057,70 Sk a prísl.**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. marca 2004 č. k. 2 Cob 22/04-652 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. marca 2004 č. k. 2 Cob 22/04-652 **z a m i e t a.**

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania v sume 386,51 eur (11 644,-Sk) na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu 1. stupňa v napadnutej časti vo výroku, ktorým uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 699 399,30 Sk s 18 % úrokom z omeškania od 13.08.1997 do zaplatenia.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť oprel o ust. § 238 ods. 3 písm. b/ O. s. p. a odôvodnil podľa § 241 ods. 1 písm. b/, c/ O. s. p.

Nesúhlasí s právnym názorom súdu 2. stupňa, podľa ktorého v zmysle § 272 ods. 2 Obch. zák. písomne uzatvorenú zmluvu možno zmeniť iba písomnou dohodou, čo značí, že pre posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu sú relevantné len písomné dohody medzi žalobcom a žalovaným uzatvorené po uzavretí obchodnej zmluvy zo dňa 18. novembra 1994 a nemajú

právny význam ústnej dohody uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným a žalobcom so subdodávateľom J.N.. Svoj nesúhlas s výkladom ust. § 272 ods. 2 Obch. zák. odvolacím súdom opiera o ust. § 40 ods. 2 Obč. zák.

Odvoláva sa na znalecký posudok Ing. S. ktorý podľa neho vychádzajúc z listinných dôkazov a konzultácie s účastníkmi konania a subdodávateľom J.N. ako aj miestneho šetrenia určil, že finančný podiel prác realizovaných občanmi obce je v rozsahu sumy 609 697,-Sk a podiel prác realizovaných subdodávateľom J.N. je 581 053,-Sk.

Namieta, že súdy nesprávne posúdili prejavy vôle konajúcich osôb počas realizácie zmluvy o dielo aj vo vzťahu k subdodávateľovi J. N. a tvrdí, že žalobca prostredníctvom subdodávateľa vedel, že občania vykonali časť stavebných prác a s ich účasťou súhlasil. Vytýka súdu I. a 2. stupňa, že nevypočuli svedkov, ktorých v tejto súvislosti navrhol vypočuť.

Uvádza, že o prácach občanov na diele vedel aj J. N. ktorý túto skutočnosť rešpektoval a cenu diela v tejto časti žalobcovi nefakturoval.

Čo do svedeckej výpovedi I. A. ktorý bol v čase realizácie plynifikácie starostom obce, ohľadne výkopových prác vykonávaných občanmi, že tieto boli vykonávané nad rámec pôvodnej zmluvy, že vznikol cenový rozdiel a Z.. toho dôvodu sa nezapočítali výkopové práce občanov označuje ju za nevieryhodnú, pretože tento svedok bol odvolaný z funkcie starostu v tejto súvislosti.

Podľa jeho mienky súdy mali prihliadať aj na ust. § 549 Obch. zák. a vyvodit' z neho právo žalovaného na zníženie ceny diela.

Nadalej tvrdí, že išlo o dohodu medzi ním a žalobcom, nie medzi starostom obce a subdodávateľom a svoje tvrdenie opiera o skutočnosť, že žalobca vyhral súťaž preto, lebo mal v ponuke aj výkon prác obcou formou prác občanov a dodávky piesku prostredníctvom PD S.

Pokiaľ ide o dodávku piesku fakturovanej sumou 197 214,50 Sk namieta, že súdy o nej nerozhodli, on sa však domnieva, že išlo na strane žalobcu o bezdôvodné obohatenie na úkor žalovaného a mal by ho žalovanému vydať.

Navrhol preto, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozhodol vec rozsudkom zo dňa 16.05.2006 tak, že dovolanie žalovaného zamietol a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania.

Dovolací súd vychádzal zo zistenia, že predmetom sporu je žalobcom uplatnené právo na zaplatenie nezaplatennej časti ceny diela v sume 796 057,70 Sk a súdy po vykonanom dokazovaní zaviazali žalovaného na zaplatenie ceny diela v sume 699 399,30 Sk spolu s 18 % úrokom

z omeškania a vo zvyšku bol nárok žalobcu vylúčený na samostatné konanie. Žalovaný namieta, že žalobca nemá nárok na zaplatenie uplatnenej a priznanej ceny diela, pretože časť prác vykonali občania a žalovaný dodal piesok. Podľa dovolacieho súdu medzi účastníkmi nie je sporné, že uzatvorili zmluvu o dielo, ktorej predmetom bola plynofikácia obce S. podľa projektovej dokumentácie stavby v ktorej sa žalobca ako zhotoviteľ zaviazal, že za podmienok dojednaných v tejto zmluve dodá pre objednávateľa- žalovaného predmet plnenia. Objednávateľ sa zaviazal, že dokončený predmet plnenia prevezme a zaplatí za jeho zhotovenie dohodnutú cenu. K tejto zmluve uzatvorili účastníci 2 písomné dodatky, avšak ani zmluva ani spomenuté dodatky neobsahujú žiaden zo záväzkov žalovaného, ktorý by bol povinný voči žalobcovi splniť, ktorý by v konečnom dôsledku menil obsah zmluvy v čl. 7 – cena predmetu plnenia a platobné podmienky. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že výkopové práce vykonané občanmi, ktoré by znížili cenu diela, dohodol ústne, neuniesol v tomto smere podľa záveru dovolacieho súdu dôkazné bremeno.

Na sťažnosť žalovaného Ústavný súd SR nálezom zo dňa 07.08.2008 č. k. 1 ÚS 2/08-42 rozhodol, že právo obce S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. I Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bolo porušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. mája 2006 sp.zn. 1 Obdo 26/2004.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 26/2004 zo dňa 16. mája 2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zaviazal uhradiť Obci S. trovy právneho zastúpenia v sume 5 788,-Sk na účet jej právneho zástupcu.

Podľa odôvodnenia nálezu Okresný súd Trebišov rozsudkom Z.. 12. decembra 2003 pod sp. zn. 5 Cb 213/97 zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi sumu 699 399,33 Sk istiny s príslušenstvom. V prevyšujúcej časti nárok žalobcu vylúčil na samostatné konanie s tým, že o trovách rozhodne v konečnom rozhodnutí. Na základe odvolania Krajský súd rozsudkom z 30. marca 2004 sp. zn. 2 Cob 22/04 potvrdil prvostupňový rozsudok. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky rozsudkom zo 16. mája 2006 sp. zn. 1 Obdo 26/04 zamietol s tým, že sťažovateľka nepreukázala písomnú zmenu zmluvy o dielo v čl. 7 - cena predmetu plnenia a platobné podmienky (zmluvy o dielo predpokladala, že dodatky k nej, ktoré ju menia, sa uzatvoria písomne. Na ústne dodatky preto nebolo možné prihliadať) a neuniesla ani dôkazné bremeno, že výkopové práce občanmi obce mali znížiť cenu diela.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a citovaných ústavných, zákonných a zmluvných ustanovení dojednaní ústavný súd zistil, že predmetom súdneho konania pred všeobecnými

súdmi bol nárok žalobcu (zhotoviteľa) na zaplata 769 057,70 Sk ceny za vykonané dielo – plynofikáciu obce S. a to na základe obchodnej zmluvy z 18. novembra 1994, vrátane jej dodatkov. Žalovaná v súdnom konaní, ale aj predtým, namietala výšku stanovenej ceny diela. Uvedené námietky opierala o predloženú jej argumentáciu, že časť stavebných prác i vecných plnení súvisiacich s predmetom zmluvy realizovala sama, a teda o túto čiastku mala byť celková cena diela znížená. Najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľky vysporiadal tak, že jej nepriznal právny význam lebo k zmene uzavretej obchodnej zmluvy v tomto ohľade nedošlo v písomnej forme. Vecnú obranu sťažovateľky i samotný nárok proti nej posúdil teda iba v dôsledku interpretácie ustanovenia § 272 ods. 2 Obch. zákonníka v spojení s obsahom zmluvy Z. 18. novembra 1994 (jej bod 10.3 a čl. 9 bod 9.2)

Na základe uvedeného ústavný súd uzavrel, že najvyšší súd hmotnoprávne vec posúdil predovšetkým Z formálnoprávných hľadísk. K samotnej vecnej stránke, či boli sťažovateľkou vykonané práce a poskytnuté vecné plnenia a či sa v ich dôsledku reálne znížila cena diela, ktorá sa v priebehu súdneho konania (predovšetkým pred okresným súdom) taktiež posudzovala, najvyšší súd uviedol bez ďalšieho, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno, resp. že žiadnym právne relevantným spôsobom nepreukázala dodávku piesku, a preto chýba právny dôvod na vyúčtovanie a najmä na zaplataenie piesku žalobcom.

Podľa názoru ústavného súdu uvedené konštatovanie najvyššieho súdu, ktoré má rovnako charakter právneho záveru súdu, je v súvislosti s ústavnoprávnym prieskumom sťažnosti sťažovateľky a jej celkovým postojom k výške požadovaného nároku žalobcu arbitrárne a neprehľadné a vo svojej podstate môže predstavovať porušenie princípu zákazu „denegatio iusticie“, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou všeobecne uznávaných princíпов právneho štátu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že v okolnostiach danej veci (vzhľadom na premet sporu, jeho charakter a správanie účastníkov) bolo potrebné vec posúdiť aj z iného hľadiska, ako iba z „formálnoprávneho“, pretože podstata obrany sťažovateľky (i samotného sporu) nesmerovala iba k právnemu posúdeniu zmeny zmluvy z 18. novembra 1994, a pre takéto (nadrámec interpretácie § 272 ods. 2 Obchodného zákonníka) existuje relevantná právna úprava.

Najvyšší súd sa v namietanom rozsudku náležitým spôsobom (skutkovo i právne) vysporiadal iba s otázkou ako v prerokúvanej veci (vzhľadom na obsah zmluvy z 18. novembra 1994) interpretovať ustanovenie § 272 ods. 2 Obchodného zákonníka, tieto právne závery podľa ústavného súdu nevykazujú známky neodôvodnenosti a arbitrárnosti, avšak k samotnej otázke výšky ceny diela, ktorú sťažovateľka predovšetkým namietala počas celého súdneho sporu, sa najvyšší súd vyjadril iba tým spôsobom, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno. V tomto

smere boli pred nižšími súdmi produkované viaceré dôkazy, s ktorými sa najvyšší súd nijako nevysporiadal, a podľa názoru ústavného súdu mali skutkový a právny význam nielen vo väzbe na ustanovenie § 272 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale aj v súvislosti s celkovou obranou sťažovateľky v súdnom spore, napr. aj pre závery všeobecných súdov, či je v súlade s obsahovou náplňou inštitútu zmluvy o dielo (§ 536 a nasl. Obchodného zákonníka), obchodnými zvyklosťami (§ 264 Obchodného zákonníka) či zásadou poctivého obchodného styku (§ 265 obchodného zákonníka), aby objednávateľ uhradil zhotoviteľovi niečo, čo tento (či jeho subdodávateľ) nevykonan, ale naopak vykonan to objednávateľ (občania obce). Uvedené samozrejme platí v prípade, ak to tak bolo aj v skutočnosti, s čím sa najvyšší súd – okrem konštatovania neunesenia dôkazného bremena sťažovateľky – nijako nevysporiadal, iba lakonicky poznamenal, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno.

Podľa nálezu Obchodný zákonník obsahuje tiež ďalšie ustanovenia (napr. § 537 ods. 1, § 538 a § 549), z obsahu ktorých, prípadne v spojitosti s už uvedenými, nepochybne vyplýva, že ani v obchodnoprávných vzťahoch nemôže nastať situácia, že objednávateľ na základe uzavretej zmluvy o dielo zaplatí zhotoviteľovi niečo čo v skutočnosti nevykonan (o to viac, ak to vykonan sám objednávateľ). Uvedený názor samozrejme platí za predpokladu už viackrát opakovaného, že uvedené práce boli skutočne vykonané a že súvisia s obsahom a rozsahom vykonaného diela podľa uzavretej zmluvy z 18. novembra 1994, vrátane jej dodatkov.

V súvislosti so sťažovateľkou namietanou výškou žalovanej sumy a „formalistickým“ záverom najvyššieho súdu o nerešpektovaní tejto námietky (z dôvodu neexistencie písomnej zmeny zmluvy z 18. novembra 1994), resp. strohým skonštatovaním neunesenia dôkazného bremena sťažovateľkou si ústavný súd nemohol nepovšimnúť skutočnosť, že samotný žalobca v rámci konečnej ceny diela zohľadnil v prospech sťažovateľky „drobné terénne úpravy, ktoré si občania obce vykonali svojpomocne po skončení plynofikácie obce.“, a tiež akceptoval sumu „95 185 Sk za práce vykonané občanmi“ (pozri odôvodnenie rozsudku okresného súdu č. k. 5 Cb 213/97-613 z 12. decembra 2003). Inými slovami, žalobca v tejto súvislosti neodmietol sťažovateľkou, resp. jej občanmi vykonané práce a ani nenamietal, že tieto neboli v pôvodnej písomnej zmluve dojednané. V tejto súvislosti žalobca ešte v priebehu súdneho konania namietal „rozsah“ prác vykonaných občanmi obce S. uvádzaný sťažovateľkou resp. znaleckým posudkom. Uvedené možno potom interpretovať tak, že s nimi súhlasil a nesúhlasil iba s ich rozsahom. V neposlednom rade žalobcom (zhotoviteľom diela) poverená stavebná firma J.N. jeho prostredníctvom potvrdila, že občania obce S. uskutočnili výkop rýh a ich zásyp tak, ako to neskôr uviedol v súpise vykonaných prác a dodávok pre žalobcu, a teda aj s nimi (keďže nebolo preukázané iné) stavebná firma J. N. súhlasila.

Ústavný súd konštatoval, že pokiaľ sa teda najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zamerlal v súvislosti s vecným posúdením nároku žalobcu (o výške žalovanej sumy, ktorú sťažovateľka namietla,) len na konštatovanie, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno resp. že žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala dodávku piesku, a to bez náležitého odôvodnenia, o čo toto skutkového zistenie (najvyšší súd) oprel, aké právne úvahy ho viedli k jeho rozhodnutiu, nepreskúmal komplexne sťažovateľkine procesné a hmotné námietky, postupoval nedôsledne, a tým porušil právo sťažovateľky na spravodlivý a riadny proces, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a zásadu spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods.1 listiny.

V závere odôvodnenia nálezu ústavný súd konštatoval, že v súlade s ust. § 56 ods. 3 písm. b/ a ods. 6 zák. o ústavnom súde je NSSR, ktorému vec vrátil na ďalšie konanie, viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze, pričom viazanosť najvyššieho súdu sa vzťahuje na ústavne súladný výklad a použitie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o odôvodnení rozhodnutia tak, ako sa uvádza v II bode tohto nálezu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací opätovne prejednal dovolanie žalovaného podľa § 242 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 243a ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Dovolací súd po preskúmaní veci zo zreteľa právneho názoru ústavného súdu sa stotožnil s výrokom zrušeného rozhodnutia dovolacieho súdu zo dňa 16.05.2006 č. k. 1 Obdo 26/2004-694 a vzhľadom na usmernenie ústavným súdom zamerlal sa najmä na doplnenie odôvodnenia rozsudku v časti, v ktorej – ako konštatoval ústavný súd – dovolací súd v zrušenom rozsudku obmedzil jeho odôvodnenie konštatovaním, že žalovaný v smere tvrdených výkopových prác vykonaných občanmi a dodaného piesku, pre ktoré sa dožadoval zníženia ceny za dielo, neuniesol dôkazné bremeno.

Je nesporné, že žalovaný sa domáha zníženia v návrhu uplatnenej sumy z dôvodu vlastnej dodávky piesku a zemných prác vykonaných občanmi; ide teda o tvrdený jeho príspevok do tzv. stavebných prác, jeho spoluúčasť na nich.

Medzi účastníkmi niet sporu o tom, že písomne nijakú dohodu o spoluúčasti žalovaného na stavebných prácach formou prác občanov a dodávky piesku neuzavreli. Niet sporu ani o tom, že takúto zmluvu neuzavrel so žalovaným subdodávateľ stavebných prác, firma Stavebné práce N. J., O.

Podľa tvrdenia žalovaného išlo o dohodu ústnu, prípadne uzavretú konkludentne, a to so žalobcom.

Ako dôkaz výkonu a rozsahu uvádza znalecký posudok Ing. S. a ponúka výpoveď istých občanov ako svedkov. Podľa znaleckého posudku zo dňa 30.11.1999 občania v bezzmluvnom vzťahu vykonali na prácach realizovaných subdodávateľom žalobcu firmou Stavebné práce N. J., O. podiel na finančnom ohodnotení 609 697,-Sk, zatiaľ čo subdodávateľ 581 053,-Sk bez DPH. V posudku sa tiež konštatuje, že subdodávateľ si vyčíslené svoje viacpráce v sume 431 299,-Sk u svojho zmluvného partnera (teda žalobcu) neuplatnil.

Znalecký posudok, Z., ktorého žalovaný čerpá ohodnotenie svojpomocne vykonaných prác, teda nepreukazuje ústnu ani konkludentne uzavretú dohodu medzi žalobcom a žalovaným, týkajúcu sa ním dodaných prác a materiálu (piesku). Tento posudok možno hodnotiť len ako dôkaz ústnej dohody o výkone prác občanmi medzi subdodávateľom a žalovaným.

V posudku však znalec jednoznačne vyslovil, že žalovaný má uhradiť oprávnenú požiadavku zhotoviteľa v sume 797 806,60 Sk.

V súlade s týmto znaleckým posudkom je aj výpoveď I. A. ktorý bol do januára 1997 starostom obce S. zaznamenaná v uznesení Okresného úradu justičnej polície Policajného zboru T. zo dňa 28.06.2003, ktorý vec vyšetroval na podnet V. K. starostu obce po januári 1997, že sa J. N. a I. A. mali dopustiť trestného činu podvodu. Na str. 4 sa uvádza, že pretože došlo vplyvom poveternostných podmienok k zhoršeniu a sťaženiu výkopových prác, občania obce rozhodli, že budú pomáhať každý pred vlastným domom tieto ryhy kopať a to bez finančných náležitostí, čo potvrdili aj v uznesení uvedení občania, ktorí takéto práce vykonali. V súlade s týmto vyjadrením bývalého starostu obce I. A. je aj jeho výpoveď na pojednávaní dňa 15.01.1999, podľa ktorej, keďže výkopové práce občanov boli nad rámec pôvodnej zmluvy a bol aj cenový rozdiel oproti roku 1994, tak sa už nezapočítavali výkopové práce občanov.

Uvedené naznačuje, že subdodávateľ vykonal pri svojej subdodávke viacpráce, vyčíslené sumou 431 299,-Sk, tieto však u zmluvného partnera (žalobcu) neuplatnil, ale po dohode so starostom obce a s príslušnými občanmi, že práce vykonajú bez finančných náležitostí odrátal nimi vykonané práce žalobcovi len sumou 95 185,-Sk tak, že súpis vykonaných prác a dodávok určených žalobcovi znel na konečnú sumu 1 126 000,-Sk + 6% DPH 1 193 560,-Sk, ktorú sumu žalobca aj celú doplatil subdodávateľovi na základe platobného rozkazu Okresného súdu v Humennom zo dňa 29.07.1998.

Z. uvedeného treba vyvodiť, že zmluva písomná ani ústna o spoluúčasti žalovaného na realizácii zmluvne dohodnutej plynofikácie obce S. so žalobcom neexistovala. Nemožno však vyvodiť ani záver, že by takáto dohoda bola uzavretá konkludentne tým, že žalobca hodnotu práce občanov uvedenú v súpise vykonaných prác a dodávok firmou J. N. akceptoval a túto firme

J. N. neuhradil. Nemožno ju z tejto skutočnosti vyvodit' preto, lebo J.N. hodnotu týchto prác z celkovej sumy odrátal a teda žalobcovi ani nefakturoval.

Podľa názoru dovolacieho súdu však žalobca spoluúčasť žalovaného akceptoval, prirodzene za predpokladu, že žalovaný si včas náhradu za ňu u neho uplatní tak, aby ju mohol zahrnúť buď do dodatku k zmluve o dielo v ktorom by sa zmenila a patrične zvýšila cena diela alebo, ako v rozhodovanom prípade – mohol včas hodnotu prác a dodávok realizovaných žalovaným - odpočítať od sumy, ktorú mu za vykonanú subdodávku stavebných prác vyúčtoval J. N.. Zo skutočnosti, že žalobca spoluúčasť žalovaného svojím konaním akceptoval nemožno však nijako vyvodit' povinnosť žalobcu z vlastnej iniciatívy spoluúčasť sledovať, evidovať, zaznamenávať a subdodávateľa v tomto smere kontrolovať.

Zo spisu je zrejmé a potvrdzuje to aj znalecký posudok Ing. S. na ktorý sa žalovaný odvoláva, že žalobcom uplatnená pohľadávka ako zhotoviteľa diela v sume 797 806,50 Sk vrátane DPH je oprávnená.

Žalovaný si uplatnil náhradu za svoju spoluúčasť až po tom, čo mu žalobca fakturoval dňa 14.02.1997 dlžnú sumu a vyzval ho, aby ju uhradil, teda začiatkom roka 1997, zatiaľ čo dielo bolo podľa zisťovacích protokolov podpísaných aj starostom obce realizované v mesiacoch jún až október 1996 a v nich sa žiadna spoluúčasť žalovaného nespomína, pričom v októbri sa vykonali navyše práce.

Žiadna spoluúčasť žalovaného na stavebných prácach, či už formou prác občanov alebo dodávky piesku sa neuvádza ani v Zápise o odovzdaní a prevzatí plynofikácie obce zo dňa 30.09.1996 podpísanou za žalovaného starostom obce I. A. a nie je zaznamenaná žiadna požiadavka žalovaného čo do zníženia ceny a výšky zníženia, hoci sa uvádza celková suma s DPH vo výške 2 316 563,-Sk, až faktúrou zo dňa 08.04.1997 vyúčtoval žalovaný svojpomoc občanov žalobcovi sumou 883 154,-Sk, v sprievodnom liste uviedol, že ju vystavil na základe podkladov subdodávateľa Stavebných prác N. J., O.(Kópia dokladu o doručení zásielky v spise založená nie je).

Žalovaný ani žiaden dôkaz skutočnosti, že si náhradu spoluúčasti uplatnil u žalobcu už v čase jej realizácie tak, aby ju žalobca mohol voči subdodávateľovi resp. žalovanému včas uplatniť, neposkytol.

To isté platí aj o žalobcovi fakturovanej dodávke piesku žalovaným v sume 197 214,50 Sk. Piesok bol súčasťou stavebných prác vykonaných a zaplatených subdodávateľovi. Podľa výpovede subdodávateľa na pojednávaní i v záznamoch polície bol použitý jednak piesok nachádzajúci sa vo vykopanej zemine a jednak piesok dodaný samotným subdodávateľom,

potrebu jeho dodávky ohodnotil sumou 9 500,-Sk. Pieskom sa zasýpalo plynové potrubie, bol teda súčasťou stavebných prác.

Ako záver z uvedeného vyplýva, že žalobca žalovanému vyúčtoval a na súde voči nemu uplatnil čo do stavebných prác len sumu, ktorú mu firma J. N. vyúčtovala ako svoje práce a ktorú tejto firme aj zaplatil a preto domáhanie sa zníženia žalobou uplatnenej sumy žalovaným titulom vydania bezdôvodného obohatenia, pretože práce realizoval žalovaný je nedôvodné a neopodstatnené. Žalobca stavebné práce potrebné pre splnenie jeho zmluvy o dielo zaplatil firme J. N. a napadnutým výrokom rozsudku odvolacieho súdu mu nevzniklo žiadne bezdôvodné obohatenie.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobca sa vyjadril k dovolaniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu, za čo mu patrí náhrada za 1 úkon právnej služby v sume 386,51 eur (11 644,-Sk) v súlade s § 13 ods. 1, § 16 ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 163/2002 Z...Z... Dovolací súd náhradu týchto trov žalovaným žalobcovi priznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný

V Bratislave 26. februára 2009

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová

